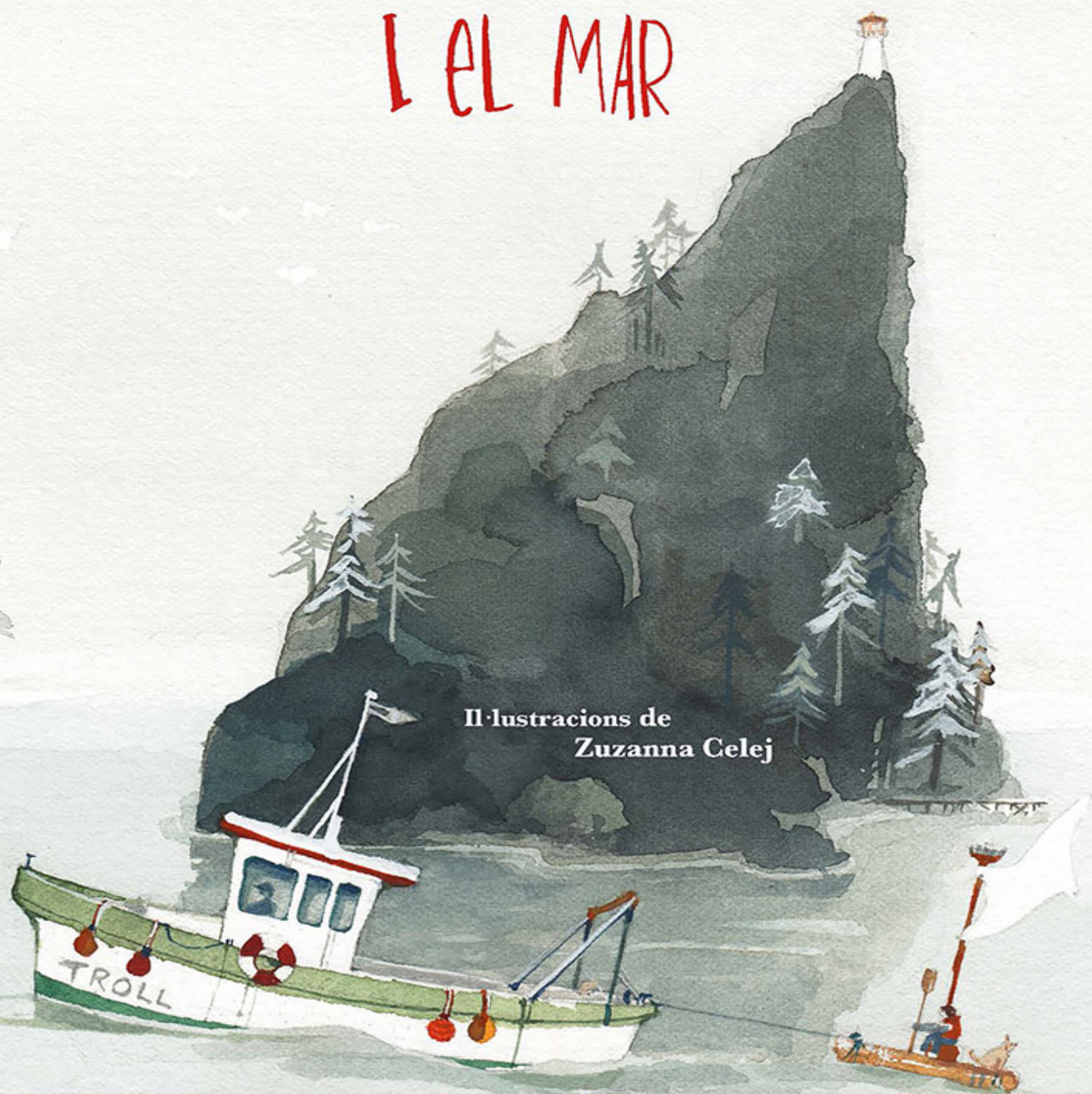

Maria Parr

LA LENA, EN TROLLE I EL MAR

Il·lustracions de
Zuzanna Celej

Traducció de Meritxell Salvany

 Nordica infantil

Maria Parr

LA LENA, EN TRIL·LE
I EL MAR

Il·lustracions de Zuzanna Celej

Traducció de Meritxell Salvany

Part 1.
Estiu i aigua salada

UN SALT DES DEL MOLL

La porta de l'entrada es va tancar amb un cop tan fort que va tremolar tota la casa. Poc després, crits i un renou espantós.

—Renoï, tu!

Desconcertat, vaig treure el cap al passadís del pis de dalt. La resta de la família ja hi era, tots ben despenjats i amb cara de no entendre res. La Minda, la meva germana gran, només havia aconseguit obrir un ull, i el pare feia tota la fila de no saber si era un home o un edredó.

—Bang! —deia la Krølla, cridant ben fort.

—Es pot saber què passa? —va preguntar en Magnus, el meu germà gran.

—Només poden ser dues coses —va dir llavors la mare—. O una catàstrofe natural, o que la Lena Lid ja ha tornat de les vacances.

De catàstrofe natural, res. Quan vaig haver baixat les escales, vaig veure la meva estimada Lena, la meva amiga i veïna, al rebedor.

—Ei, hola, Trille... —em va dir, amb un sospir.

—Què és això, Lena?

—Un regal. És per a tu.

—I, a part de ser un regal, què és? —li vaig preguntar,

després de fregar-me els ulls.

—Doncs és una pila de bastonets i vidres trencats, que no ho veus? Però, abans que es trenqués, era una ampolla amb un vaixell de vela a dins.

La Lena estava ben compungida.

—Potser encara es pot arreglar —li vaig dir.

«Arreglar? Sí, home... Potser havia estat el regal més bonic del món, però allò no hi havia qui ho arreglés.»

—Saps què, Trille? No entenc com s'ho devien fer, per entaforar el vaixell a dins de l'ampolla. Les veles estaven desplegadas i eren força més amples que el coll.

La mare ens va ajudar a recollir el naufragi. Ho volia llençar tot, però jo vaig posar tots els bastonets i trossets de vidre en un envàs buit de gelat i me'ls vaig endur a l'habitació. Al capdavall, era un regal.

Mentre esmorzàvem, la Lena es va asseure a taula amb nosaltres. Me la vaig haver de mirar uns quants cops. S'havia tallat una mica els cabells i s'havia posat al cap unes cosetes de colors vius que semblaven trenes. I estava ben morena, també. En canvi jo estava com sempre. Massa i tot. Fins i tot portava els mateixos pantalons curts que quan ella va marxar. Nosaltres no anàvem de vacances gairebé mai, o, si més no, no pas a l'estranger. És clar que teníem el jardí i tota la pesca. La Lena, però, havia tingut la xamba de passar-se dues setmanes a Creta amb la seva mare i l'Isak. Em va explicar que s'havia atipat de batuts de fruites amb para-sols petitets al got. I jo, mentrestant, amb les llesques de foie-gras de sempre. Allà a Creta, la Lena dormia amb un llençol i prou, i es banyava al mar i l'aigua era calentona. I hi havia un fotimer de botigues amb milers de coses maques

que, si volia, la Lena podia comprar. Com aquella ampolla amb el vaixell. Per sopar menjava patates fregides cada dia, i feia tanta calor que estar-se al carrer era gairebé com plantar-se davant d'una foguera de Sant Joan.

—Ostres, Trille! Hi hauries d'anar algun cop!

—Ja... —vaig dir, i vaig continuar menjant.

Em feia ràbia no haver estat mai al sud. Així i tot, jo també tenia alguna cosa per explicar. Vaig esperar impacient que la Lena em preguntés si hi havia cap novetat, però no ho va fer. Es veu que des de Creta havia anat d'excursió amb llanxa fins a una altra illa de la vora, i que la seva mare havia provat de seguir-los des de l'aire amb un globus o no sé què.

—Ja t'he dit la calor que hi feia?

Jo vaig fer que sí amb el cap i aleshores ella em va començar a parlar d'un gos que corria per allà que es deia Porto i que es pensaven que tenia la ràbia; d'unes nenes amb qui havia jugat que tenien una mica de por de fer equilibris i coses per l'estil, i de les creps que menjaven per esmorzar.

Al final, ja no em vaig poder aguantar més.

—Doncs jo he saltat des del punt més alt del moll, saps?

Llavors, per fi, la Lena va callar d'una vegada i em va mirar amb els ulls mig clucs. Tan mig clucs, que la cosa feia mala espina i tot.

—Fas broma.

Vaig fer que no amb el cap i la meva veïneteta es va aixecar de la cadira de cop. I em vaig adonar de seguida del que passava: una cosa així l'havia de veure per creure-se-la. Sí, eh? Doncs la veuria. I tant, que la veuria!

—Gràcies per l'esmorzar, mare —vaig dir, amb la boca plena de menjar. Tot seguit, vaig agafar la tovallola de platja que havia deixat penjada a la barana de l'escala d'una revolada.

El moll de Knert-Mathilde fa una mena de colze on la gent se sol anar a banyar. A l'hivern, les tempestes hi arrossequen sorra fina que va d'allò més bé per fer-hi castells i fortalezes. Però, com que aquell estiu la Lena havia marxat de vacances, jo solia anar-me'n amb la Minda, en Magnus i els seus amics al final de tot, on la paret és una mica més alta i l'aigua és més fonda i més freda. Començar a anar fins allà a baix per a mi va ser gairebé com començar a viure una altra vida.

Quan es tracta de saltar des de ben amunt, la Lena és sens dubte la campiona de Knert-Mathilde. Sembla que no sàpiga què és la por. Però, tal com acostuma a dir en Magnus, també podria ser que no tingués prou seny per tenir por. Així i tot, la Lena no s'hi ha tirat mai, des del moll, perquè diguem que això de surar no és el seu punt fort. «Treure la Lena de l'aigua vol gairebé tant d'esforç com llevar una àncora», diu de vegades l'avi.

Allò de poder saltar d'un lloc des d'on la Lena no podia saltar per a mi era una gran cosa, i tenia la sensació que ella ho trobava genial, també.

Poc després, ja era dalt de la pedra més alta del moll. Amb prou feines s'havia fet de dia i la temperatura era de setze graus, només.

—Ja n'estàs segur, que estàs mentalment preparat per fer una cosa així? —em va preguntar la Lena, amb l'aire seriós.

S'havia repenjat en una altra pedra, amb la jaqueta i un mocador de coll que s'havia comprat al sud.

Vaig fer que sí amb el cap. Mentre ella era fora, havia saltat un munt de cops, des d'allà, i sempre havia anat bé. Però els altres cops sempre hi havia hagut marea alta; ara, en canvi, hi havia marea baixa, tan baixa que gairebé podia veure el fons del mar. El vent se'm ficava pels camals del banyador i me'ls inflava. Durant un instant, em va passar pel cap que no valia la pena. Però llavors em vaig tornar a mirar la Lena de Creta i m'hi vaig repensar. Vaig tancar els ulls i vaig agafar aire: Un. Dos. TRES!

Pataxaf, es va sentir, quan vaig anar a petar a l'aigua. Després, quan les ones se'm van tancar per damunt del cap i se'm van empassar, aquella mena de gloc-gloc profund i intens. El primer cop que el mar se'm va empassar, vaig pensar que m'ofegaria, però aquella vegada ja sabia que el millor era espeternegar com un boig i contenir l'alè.

—Uuufff! —vaig deixar anar, quan vaig treure el cap de sota l'aigua per tornar-me a trobar amb el matí d'estiu.

La Lena s'havia enfilat a la pedra i em mirava, incrèdula. Jo li vaig dedicar un somriure triomfant. Però què es pensava?

Abans que tingués temps de reaccionar, la Lena ja havia posat un peu davant de l'altre; tot seguit, es va plantar una mà a cada galta i va cridar:

—A-i-a-i-aaaaaaaaai!

I, després d'aquell «a-i-a-i-aaaaaaaaai!», la Lena va volar pels aires. Ella i els texans, el jersei, la jaqueta, el mocador de coll i les vambes que portava.

Pataxaf!

Probablement, aquell salt des del moll va ser el que va fer que la Lena tornés definitivament a casa després de les vacances. Costa parlar amb entusiasme dels batuts de fruites de Creta quan una de poc que no s'ofega a Knert-Mathilde. La Lena va trigar un munt de temps a tornar a treure el cap de l'aigua, i, quan se'n va sortir, va tornar a anar cap avall de seguida. Si l'avi no arriba a venir amb el ganxo, no sé com s'hauria acabat la cosa. Però va aparèixer l'avi i la va treure de l'aigua com si fos un peix enorme mentre ella estossejava i es regirava com no l'hi havia vist fer mai de la vida.

—Hi ha hagut un moment en què m'he ofegat de debò —em va dir la Lena, quan va haver passat tot—. He vist una llum molt potent, saps?

Ens havíem begut cadascun una tassa del cacau gairebé bullent que acostuma a fer l'Isak per Nadal, i, així i tot, la Lena encara tremolava com un tallagespa al ralenti.

—Bah! —vaig dir—. No et pots ofegar només un moment i després continuar vivint com si res. La llum que dius era el sol que veies des de sota l'aigua.

—I tu què saps, eh? El mar de Knert-Mathilde és més fred que el te gelat! Si la gent de Creta s'hi banyés, segur que es moririen tots!

Jo vaig callar. Nosaltres sempre ens havíem banyat aquí, no?

—Ai, no! —va dir llavors la Lena—. No penso saltar mai més des d'aquell coi de moll. Mai més! Ara ja ho he fet, oi? Doncs, ja està!

Després, encantada de la vida, la Lena va tirar el cap enrere i va escurar l'últim culet de cacau que li quedava.

LA COLLA DE CAL DEL PENDENT AMUNT

Quan va saber el que havíem fet, la mare ens va donar una galleda enorme a cadascun.

—Qui és prou gran per saltar des del moll, és prou gran per començar a ajudar una mica més a casa. Va! Toqueu el dos i no torneu fins que no siguin plenes fins a dalt de nabius —ens va ordenar.

La Lena es va mirar les dues galledes, impressionada.

—No soc de la família, jo, Kari.

—Això que acabes de dir t'ho recordaré la propera vegada que fem creps amb melmelada de nabius i et plantis aquí sense avisar —va deixar anar llavors la mare.

Em vaig adonar que la Lena es moria de ganes de replicar, però ni tan sols ella gosava portar la contra a la mare. I és que la mare és estricta com un director d'escola d'altres èpoques. Quan ella no el sent, en Magnus li diu «la Dictadora». Segons la Lena, és normal que sigui així, perquè diu que, si no, a la família Danielsen Yttergård, no hi hauria qui la controlés. La Minda i en Magnus es passen el dia tancant les portes de cop; tant, que la casa sempre tremola, i la Krølla fa tant enrenou que hauríem d'anar tots amb casc per protegir-nos la clepsa.

—I tu, gandul, més que gandul, sempre tens el cap a tres

quarts de quinze i no penses mai a treure el plat de taula després de sopar. No és estrany que la Kari no tingui altre remei que fer-vos anar ben drets; llàstima que també hàgim de rebre els qui no tenim culpa de res, vull dir, que l'únic que hem fet malament és viure a tocar de casa vostra.

D'altra banda, la Lena està encantada amb la seva família, on les coses van com una seda. D'ençà que l'Isak va anar a viure amb ella i la seva mare, tot rutlla. L'Isak va amunt i avall descabellat com ell sol i no s'enfada mai. Em pregunto si sempre està tan tranquil perquè és metge, —és a dir, que està tan acostumat a les malalties i els drames que allò de viure amb elles no ho troba gens estressant. De tant en tant, la Lena li diu «pare», però, quan ho diu, ho diu de pressa i una mica torbada, gairebé com si li fes por que ell s'esfumi si l'hi sent dir.

Quan vam arribar al bosc de nabius que hi ha darrere cal Jon del Pendent Amunt, ja ens havia passat el fred que havíem agafat al moll. La Lena va entaforar el cap a dins de la seva galleda i es va posar a cridar. «Això és explotació infantil!», deia.

—Òndia, Trille! Fa eco i tot! —va dir després—. Són tan grosses, aquestes galledes, que la Kari ens hauria pogut donar una banyera i no hauria vingut d'aquí.

Em vaig acostar a un muntijol de la vora i vaig començar a collir els nabius de les tiges de nabinera. El sol esmunyia els seus rajos entre milers de fulles i dibuixava ombres a la meva samarreta. La Lena seia una mica més enllà i agafava

pinyes de terra. Quan feia una estoneta que gaudíem de la calma d'aquell dia d'estiu tan bonic, va dir:

—Un germanet i prou, Trille. Creus que demano massa? Dignes la veritat.

Vaig deixar anar un sospir.

La meva millor amiga no és de la mena de gent que desitja que passin les coses. Decideix que passaran tant sí com no i s'ha acabat. Fa dos anys, just després que la mare de la Lena i l'Isak es casessin, va decidir que havien de tenir un bebè i que havia de ser un nen. Un germanet.

—Potser trigarà una mica —ens va dir a l'avi i a mi—, però tampoc gaire. Plorarà, farà cacotes i s'assemblarà a mi.

La Lena estava ben segura del que deia, i l'avi i jo, que estem acostumats que tot vagi sempre com ella vol que vagi, ja teníem el germanet coll avall. Però ja havien passat dos anys ben llargs; la Lena i jo aviat començaríem secundària i, de moment, a la casa del costat, no hi havia ni rastre de cap bebè. És que ni el dit petit d'un peu, vaja.

—Les criatures no arriben sempre quan un les busca —li vaig dir—. És el que sol dir la mare, si més no.

—I què vol dir, la teva mare, exactament? Vosaltres sou tants germans que, quan sou tots a casa, ensopegueu pels racons.

Vaig continuar collint nabius. Al cap d'una estona, al trosset de bosc per on voltava la Lena, no hi quedava ni una pinya a terra, i llavors es va posar a arreplegar claps de molsa i els anava ficant a la galleda. Quan va ser gairebé plena, llavors va començar a collir nabius ella també.

—Apa, Lena!

—Galleda plena en zero coma zero. Ho hauries de provar, Trille. Segur que ningú no notarà res.

—Que no? —vaig dir—. Se n'adonaran tan bon punt comencin a netejar-los.

—Ja, però llavors jo no hi seré —va etzibar ella—. Xxt! Què ha estat, això?

De sobte, uns udols desesperats havien començat a esquerdar la calma estiuenca que regnava en aquell racó de bosc. La Lena i jo ens vam girar per donar un cop d'ull entre els arbres, però no vam veure res. Al cap d'un moment, però, vam sentir un altre udol.

—És un gos! —va dir llavors la Lena, cridant, mentre corria esverada cap a l'animal que acabava de clissar—. Pobre! Se li ha enganxat la corretja amb la bardissa!

Qui s'ho havia de pensar, que trobaríem un gos perdut en ple bosc! A més, no era ni el Potes, ni el Timbal, ni el Xop ni cap altre dels gossos del voltant, sinó que era nou, diguem-ne, perquè ni la Lena ni jo l'havíem vist mai de la vida. El pèl bru, preciós, li brillava sota el sol i ens mirava amb ulls tristos.

—Em penso que això és un senyal —va dir la Lena amb aire seriós mentre ajudàvem l'animal a alliberar-se—. Vull dir que segur que és a Knert-Mathilde per quedar-s'hi, i, en aquest cas, suposo que em puc esperar un altre any a tenir el germanet, perquè tot alhora...

Jo em vaig mirar aquella corretja tan llarga.

—Aquest gos ja té amo, Lena.

Ella no va obrir boca.

—Au, anem! —va dir al cap d'un moment al gos.

Va sortir del bosc i va arrencar a córrer per l'herba més

aviat llarga del terreny de cal Jon del Pendent Amunt, endavant i endarrere, mentre somreia al seu nou company de jocs. Semblava ben bé que la Lena estigués feta per tenir gos.

Però aquell moment dolç no va durar gaire, perquè just davant de la casa hi havia una furgoneta blanca de les grans i un munt de gent.

—Ei, Haas! —van cridar tots a l'uníson.

Aleshores el gos va arrencar a córrer cap a ells. De l'estrebada, la Lena va anar a petar de cap a una rodera enfangada que algun tractor havia deixat al terreny. El gos la va arrossegar un tram, però, al final, ella va haver de deixar anar la corretja. Quan per fi es va aixecar de terra, la Lena semblava un cagarro gegant. Es va quedar allà palplantada un parell de segons mirant-se tota aquella gent amb les celles arrufades; després va anar cap a ells amb els braços ben drets, com un soldat en plena marxa.

—Els gossos no van gaire bé per bussejar, sabeu? —va deixar anar la Lena.

Els altres ens van mirar mig espantats, però, sobretot, se la miraven a ella, la Lena «Pastetes». Jo em vaig posar nerviós i em vaig apartar una mica, i llavors, mig amagada darrere els altres de la colla, vaig veure una nena que gairebé semblava un sol. Uns rínxols d'allò més clars li envoltaven el cap com un núvol, i no parava de gratar el gos darrere l'orella amb un somriure tímid.

Al cap d'un moment, van començar a parlar en anglès. A l'escola me'n surto força més bé que la Lena, amb l'anglès. Ella sempre diu que no entén per què l'ha d'aprendre, si ja

sap el noruec. Però es veu que a Creta per fi es va adonar que sí que anava bé saber-ne, i abans que jo pogués obrir boca, ja s'hi havia posat.

—*The dog was fast in a tree!* —va dir.

—*Ah! Thank you, thank you!* —va dir llavors un home que em va fer l'efecte que devia ser el pare.

La Lena se'l va mirar amb aire esquerp. Els regalims de fang li baixaven per tot arreu. Feia por, la veritat.

—*The ferry is that way!* —va dir al final, sense entretenir-s'hi gaire, mentre assenyalava en la direcció del moll—. Va, anem, Trille —em va dir després a mi.

Vaig somriure a la nena dels rínxols clars i vaig començar a passar darrere la Lena.

—Coi de turistes! —va dir llavors la Lena, una mica enrabiada—. Quina porqueria de sentit de l'orientació, tu! Com és possible, que hagin vingut a parar dalt d'aquesta muntanya enfangada? Que no saben llegir els senyals de trànsit, o què?

ALGÚ DE LLUNY TROBA UN MISSATGE
EN UNA AMPOLLA NO GAIRE LLUNY

L'endemà, la Lena no volia ni sentir a parlar de terra ferma, així que vam sortir a mar amb un missatge en una ampolla. Abans ho fèiem sovint, això de llençar a mar missatges entaforats en ampolles, però, aquell estiu, només n'hi havíem llençat un parell; un cop ho havíem fet des del ferri, i, un altre, des del moll. D'altra banda, era com si Knert-Mathilde tingués un imant per a les ampolles amb missatge, perquè tornaven sempre a casa amb la marea baixa, i llavors tothom es reia de nosaltres. Se suposava que una ampolla amb missatge amb cara i ulls havia d'anar a parar a Anglaterra o a Islàndia. O a Creta, és clar. Havíem sortit a les cinc per acompanyar l'avi, que anava cap a l'illa de Kobbholmen per enretirar un palangre que hi havia deixat durant la nit.

—No pot anar més de pressa, aquesta barca teva? —va deixar anar la Lena, quan amb prou feines vam haver desamarrat—. A Creta, un cop vaig pujar dalt d'una llanxa que...

—Ara ho has dit, cap de suro! A Creta! —va etzibar l'avi—. Que et penses que és una barca com qualsevol altra,

aquesta, o què?

L'avi va engegar un bon cop de puny a la paret de la cabina.

Dubto que hi hagi ningú que s'estimi més la seva barca que l'avi. Es diu *Trol*, i fa tota una vida que la té.

—Si volguessis, hi podries posar un motor amb uns quants cavalls més, a la *Troleta* —va insistir la Lena, per fer-li la guitza—. A aquesta velocitat, ens hi estarem tot el dia.

—És que tinc tot el dia, jo, ves —va dir llavors l'avi.

Em vaig asseure a coberta preguntant-me si, aquell cop, l'ampolla arribaria mar enllà. El missatge l'havíem escrit en anglès i hi havíem posat com ens dèiem, les nostres adreces i els nostres números de telèfon. I hi havíem afegit una fotografia nostra, també. I si algú de l'estranger la trobava i ens convidava a anar uns dies cap allà de visita?

—Els estrangers són la pera —va dir llavors la Lena—. A Creta...

L'avi i jo vam bescanviar una miradeta i vam alçar els ulls al cel.

—Ostres, tu! No puc més! —va dir la Lena, que s'havia plantat darrere meu. Un segon després, llançava l'ampolla per la borda amb totes les seves forces.

—Òndia, Lena! —vaig dir jo, empipat—. Però si ni tan sols hem sortit del fiord!

La meva millor amiga es va mirar l'ampolla amb aire compungit. Anava amunt i avall amb les onades, empesa pel vent tranquil provinent de terra.

—I si salto i la torno a agafar?

—D'això ni parlar-ne, Lena Lid —va dir llavors l'avi—. Avui

necessito el ganxo per a altres coses, i no per treure't a tu de l'aigua, em sents?

Llavors la Lena es va asseure al meu costat amb posat dramàtic.

—De debò que em tindreu tot el dia segrestada a bord? Hi ha galetes, almenys?

La barca va anar avançant a poc a poc, resseguint la línia de la costa, fins que l'aigua es va obrir davant nostre; mar endins, les onades es gronxaven i cantaven una mena de cançó de bressol que no s'acabava i que feia esvaïr els sorolls de terra endins. Al cap d'un moment, em vaig adonar que ja no estava enfadat per allò de l'ampolla.

—Cap allà hi ha Anglaterra —vaig dir a la Lena, assenyalant cap al punt on s'ajuntaven mar i cel.

—I aquella d'allà és Kobbholmen.

—L'illot negre s'alçava sol com un mussol al mig de tot aquell blau. L'únic que s'hi veia era un far ben solitari, també.

—Que és una illa deserta? —va preguntar la Lena.

—Avui dia, podríem dir que sí —va contestar l'avi—. Però temps enrere hi vivia gent, sabeu?

La Lena i jo vam contemplar un moment l'illot minúscul i aquell far envoltat de silenci. Com devia ser, viure allà, al mig del mar? Quan ens hi vam haver acostat una mica més, vam veure que també hi havia una casa i un graner, i, entremig de la pedra negra, treien el cap uns quants claps d'herba. L'avi va dedicar una estoneta a contemplar Kobbholmen en silenci, igual que nosaltres.

—La teva àvia es va criar aquí, Trille —va dir després.

—De debò?

L'avi va fer que sí amb el cap i va començar a maniobrar la barca cap a la boia que surava una mica més enllà.

—Tens una àvia? —va preguntar llavors la Lena, sorpresa—. I es pot saber on para, ara?

—És morta —vaig dir jo—. Es va morir quan el pare era petit.

—Oh...

La Lena no va dir res més. Va continuar contemplant el far, pensativa.

Amb moviments destres, però amb tota la calma del món, l'avi es va preparar per enretirar el palangre. No en parla gaire sovint, de l'àvia, però, quan anem al cementiri, sempre hi portem dos ramets de flors: un el deixem a la tomba de la germana de l'avi, la meva bestia, i, l'altre, a la de l'àvia. La de l'àvia no s'assembla gens a les altres tombes; hi ha una pedra rodona i menuda amb una inscripció. «Et trobem molt a faltar», diu, a sota de tot. Jo vaig contemplar l'illa una bona estona; vaig tenir la impressió que Kobbholmen i el seu far estaven envoltats de llum. Així doncs, l'àvia s'havia criat allà... Que potser havia estat faroner, el seu pare?

—Ara ja és prou amunt per començar —va dir l'avi, i es va posar a halar la corda.

El rodet del mecanisme va tremolar una mica i, tot seguit, va començar a cobrar la corda. Això d'halar un palangre és tota una aventura, perquè un no sap mai què hi haurà als ganxos. Però als ganxos de l'avi sempre hi ha un peix o altre; no hi ha ningú dels voltants que conegui tan bé com

ell els racons on hi ha bona pesca, i una vegada, de jove, va pescar un halibut gairebé més gros que ell —ho sé perquè n’he vist una fotografia.

I em moro de ganes que torni a passar. Per això sempre em tiro ben endavant i trec gairebé mig cos per la borda cada cop que halem. L’avi m’ho deixa fer, perquè, quan som a mar, no és gaire estricte. El que sí que vigila és que no ens acostem més del compte a la corda, perquè, de menut, l’oncle Tor va perdre mig dit. El pare no para de dir a l’avi que hauria d’instal·lar un botonet per aturar el mecanisme en cas d’emergència, que, de fet, és obligatori. Però, quan és a mar, a l’avi ningú no li diu què ha de fer o deixar de fer. O, més ben dit: un pot dir el que vulgui, que ell no en fa cap cas, si no vol.

—L’ideal és ensenyar la canalla que ha d’anar amb compte —diu ell, cada vegada.

La Lena i jo vam acabar tan abocats a la borda com ens vam atrevir, i, cada vegada que vèiem un peix acostar-se a la superfície, ho dèiem a l’avi. Tot d’una vam veure que, si fa no fa al mig de la corda, hi havia alguna cosa gran i lluent que feia contorsions sota l’aigua fosca.

—Ostres! Un *gigapeix*! —va cridar la Lena—. Va, Lars! Hala i puja’l a bord!

Al cap d’un moment, un bacallà enorme aterrava a coberta amb un bon esclafit. La Lena va deixar anar un xiscle d’alegria; de tant com saltava amunt i avall, semblava un io-io.

—El proper cop que vingueu, provarem l’ormeig que faig servir per pescar halibuts —va dir l’avi, i es va fregar les

mans, somrient—. Llavors el nostre esquitx de veïna veurà què és un peix de debò. Això si es digna a tornar a pujar a bord de la *Troleta*, és clar.

—Que si em digno a...?

Sense acabar la frase, la Lena va plantar un peu sobre el bacallà, com si fos un lleó que acabés d'abatre allà mateix.

—Ves a saber —va dir després—. Potser, de gran, em faré pescadora.

—Però que no volies ser portera i parar gols? —li vaig preguntar, mentre agafava el ganivet.

—Sí, però, quan em retiri del camp, hauré de fer alguna altra cosa, no?

Vam dedicar una bona estona a veure si clissàvem l'ampolla, perquè l'avi va voler posar una xarxa per a l'areng abans de tornar i vam tenir un munt de temps per buscar-la, però no la vam tornar a veure.

—Ja ho veuràs, Trille! —em va dir la Lena—. Quan menys ens ho esperem, ens trucarà un espanyol!

Però allò no va passar. El que va passar de debò no va tenir res a veure amb cap espanyol. I va passar aquell vespre mateix, a més.

Jo jeia al sofà llegint quan van trucar a la porta. Vaig sentir que la Krølla corria com una boja perquè volia obrir ella, i, quan em va dir a crits que tenia visita, em vaig sorprendre molt. Qui devia ser? La Lena no trucava mai al timbre.

Quan vaig arribar a la porta, em vaig sorprendre encara

més. A fora hi havia el gos que havíem trobat al bosc; l'animal m'ensumava els mitjons, encuriosit. Ella, la nena sol, era just darrere, a l'últim graó.

—*I found it* —em va dir amb aire prudent, mentre m'allargava l'ampolla.

LA BIRGITTE

—Què vol dir, que s'han «traslladat» aquí? —em va preguntar la Lena, fluixet, mirant-se la nena amb un posat escèptic.

—Que què vol dir? Doncs que la família del gos ara viu aquí, vol dir! Són dels Països Baixos i han llogat la casa d'en Jon del Pendent Amunt, saps?

—Ah, sí? I ja ho poden fer, això de llogar la casa?

—I és clar, que sí! En Jon del Pendent Amunt ara viu a la llar d'avis. Va, vine!

Vaig estirar la Lena cap al jardí.

—*This is Lena* —vaig dir a la nena, expectant.

—*Hi, I'm Birgitte* —va dir ella, allargant la mà a la Lena amb tota la bona educació del món.

—Que què? —va preguntar ella, amb posat brusc.

—Doncs que es diu Birgitte! —li vaig aclarir. Jo hauria volgut que la Lena digués alguna cosa ben agradable amb aquell anglès espaterrant i nou de trinca amb què havia tornat de Creta, però aviat es va veure que no ho pensava fer. Sense badar boca, es va mirar el gos amb cara de pomes agres, i aleshores ell, tal com solen fer tots els animals quan topen amb la Lena, la va ensumar encantat de la vida. La situació era tan incòmoda que jo no sabia